

[Sigsgaard.]

„Så at sige hvert eneste hus, der af de amerikanske officerer betegnes som egnet til et tilholdssted for modparten, bliver stukket i brand. Kvæg skydes ned med den begrundelse, at det ikke skal udnyttes af de nordvietnamesiske soldater og af befrielsesfronten.“

Og senere:

„En ung amerikansk tank-kommandør blev spurgt, hvorfor han havde sat ild til husene i de sidste 2 landsbyer, han var kørt igennem. Jeg har fået ordre til at afbrænde alt, var hans svar.“

I Jyllands-Posten for i dag hedder det:

„Det amerikanske senats udenrigsnævn undsagde præsidenten i en erklæring i aften, hvori det hedder, at Nixon og hans regering gennemfører „en forfatningsmæssigt u-autoriseret præsident-krig i Indokina“.“

I USAs forfatning hedder det:

„Kongressen er alene bemyndiget til at erklære krig og slutte fred.“

Over Nordvietnam er der kastet antipersonelbomber, som alene kan bruges til at dræbe civilbefolkningen. I USA er 4 studenter dræbt af nationalgarden — unødvendigt, som dens chef selv sagde det. Statsledere over hele verden har taget afstand fra invasionen i Cambodja. Det er ikke hidtil sket fra dansk side.

Invasionen og de fornyede bombardementer af Nordvietnam er nye udslag af amerikansk imperialisme, og de rykker grundlaget for Paris-forhandlingerne bort. Netop Paris-forhandlingerne har været regeringens begrundelse for ikke hidtil at anerkende Nordvietnam. Denne begrundelse duer ikke mere. Derfor spørger jeg: vil regeringen nu anerkende Hanoi, og vil regeringen tage klar afstand fra overfaldet på Cambodja og bombningerne af Nordvietnam?

Statsministeren (Hilmar Bawnsgaard): Regeringen har ved talrige lejligheder givet udtryk for, at det er dens faste overbevisning, at konflikten i Vietnam ikke kan løses med militære midler, men må finde sin afslutning ved forhandlingsbordet. I overensstemmelse med dette grundsynspunkt konstaterede vi med tilfredshed de planlagte successive nedtrapninger af krigshandlingerne. Disse synspunkter har jeg senest haft

lejlighed til at fremføre under mine samtaler med præsident Nixon.

Set på denne baggrund må det selvsagt give anledning til dyb beklagelse og uro, at den amerikanske regering har indledt midlertidige militære operationer mod fjendtlige tilholdssteder på cambodiansk territorium, og regeringen udtrykker sit ønske om, at disse operationer indstilles. Regeringen finder det også yderst beklageligt, at der har fundet nye bombardementer sted af Nordvietnam, men efter de foreliggende oplysninger er disse på ny indstillet.

Der spørges endvidere, om den seneste udvikling bør give anledning til dansk anerkendelse af Nordvietnam. Vi har ved flere lejligheder her i tinget drøftet dette spørgsmål. Der er ingen tvivl om, at Nordvietnam opfylder de i folkeretten sædvanligt stillede betingelser for, at landet kan anerkendes, eller rettere: at der kan optages diplomatisk forbindelse med det. Derimod er det stadig et spørgsmål, om tiden er inde til at tage dette skridt. Den seneste redegørelse for regeringens synspunkt er i så henseende blevet givet af udenrigsministeren under debatten den 19. februar 1970; jeg henviser herom til Folketingstidende 1969-70, sp. 3820-21. Som nævnt ved denne lejlighed er det regeringens opfattelse, at en anerkendelse af Nordvietnam næppe vil gavne freden, eller sagt med andre ord: at en anerkendelse næppe vil bidrage til at fremme den forhandlingsløsning, som alle her i tinget er enige om må være det endelige mål. Som det fremgår af mine udtalelser, har regeringen imidlertid klart taget afstand fra de sidste dages begivenheder i Sydøstasien.

Sigsgaard: Jeg skal indskrænke mig til at stille et enkelt tillægsspørgsmål. Statsministeren sagde: det er stadig et spørgsmål, hvorvidt tiden er inde til at anerkende Nordvietnam. Må jeg spørge: hvad er motiveringen nu for, at man stadig ikke vil anerkende Nordvietnam — ud over hvad statsministeren sagde om, at regeringen ikke føler sig sikker på, at det gavner freden? Jeg kan ikke tænke mig, det kan være den eneste motivering.

I dag er det sådan, at Danmark anerkender Saigon, det amerikansk støttede generalsregime i Sydvietnam. Har man overvejet, om det gavner freden, at Danmark anerkender Saigon, eller at vi anerkender